

NELLEKE

J. M. WESTERBRINK-WIRTZ

TOE, Nelleke, speel jij nou een poosje zoet met je poppen! Kijk, Liesbeth heeft niet eens een jurkje aan. En Krelis huivert van kou in z'n katoenen speelpakje. Die huilt om z'n lekkere warme trui. Zie je wel?" zegt moeder. En ze weet zichzelf, gelijk altijd, wanneer ze probeert Nelleke voor haar poppen te interesseeren, terug in haar eigen kinderland Fantasia.

Doch voor Nelleke is dat land gesloten met zeven sloten en zwaar vergrendeld.

Voor háár is een pop een stijf, stil ding, dat je gerust in een hoek kan laten zitten. Als moeder zegt, dat Krelis huilt, dan meent ze daar natuurlijk net niks van. Ze doet maar alsof, omdat ze graag wil dat Nelleke, die wat verkouden is, in de kamer blijft, en haar niet overal achterna loopt!

En Nelleke wil wel doen, wat moeder zegt, zeker wel. Ze wil geen stout kindje wezen.

Doch het is een slap ding met een koude, steenen kop, die ze een jurk aantrekt. Niet een echt poppekind. En daarom verveelt het spel zoo gauw.

Daarom gaat ze toch weer, eer ze er goed bij denkt, moeder achterna in de keuken, en bedelt om kopjes te mogen wasschen, net als Mina. En als ze klaar is met haar eigen bordje en kopje en schoteltje, dat niet breken kan, vraagt ze om haar serviesje. Maar er moet water in de trekpot, en melk in het kannetje, en suiker in het potje. Alles moet „echt" zijn. Want Nelleke kan geen denkbeeldige thee schenken en met een ernstig gezicht uitdrinken, zooals Ria en Tootje dat doen op het schooltje.

Een paar dagen later beslist moeder, dat Nelleke weer ver genoeg beter is om naar het fröbelschooltje te gaan. Onderweg kan ze goed worden ingestopt. En in huis vat ze toch telkens opnieuw kou in de tochtige gang. Als ze nog in de kamer bleef met haar speelgoed! . . .

Doch dan verzet Nelleke, die anders al een half uur te voren voor het raam staat, uit angst, dat juf vergeten zal haar te halen, zich onverwacht heftig.

En op moeders vraag: „maar waarom wil je dan niet?" pruilt ze: „Ria en Tootje spelen altijd samen. En met Jaapje en Tony. Maar nooit met mij".

Omdat Nelleke, wanneer ze eenmaal een huilbui heeft, niet tot bedaren te brengen is, besluit moeder haar vandaag dan nog maar thuis te houden. 's Middags zal ze met juf gaan praten, wat er waar is van Nellekes bewering. Juf zegt: „Ria en Tootje willen wel, En Nelleke zelf wil ook wel. Maar Nelleke kan niet op dezelfde manier spelen als de andere twee. Die zeggen, dat ze een groot huis hebben, en dat Jaapje de vader is, en Tootje het kind. En dat Nelleke de dienstbode zijn mag. Maar Nelleke weet niet, hoe ze een vloer moet vegen zonder een echt veger en blik, of een straat schrobben zonder bezem. En ze wil geen boodschappen halen in een winkel, die er niet is. En dan begrijpen de anderen dat weer niet van haar. Zegt u maar, dat ze een mooie leeslegger mag vlechten van wol. Dan komt ze wel graag weer. Daarvoor heeft ze veel meer geduld dan de anderen. U zal zien: als ze grooter wordt, krijgt u een echte hulp aan haar".

Nellekes moeder weet, dat ze zich daardoor getroost moest voelen. Er misschien trotsch op zijn. Een groote dochter tot hulp!

Wanneer maar niet de heugenis aan eigen zoet-verdroomde kinderjaren zoo sterk nog was, dat ze er nu nog soms naar terug verlangen kon. Want het leven, het echte, praktische leven, vindt ze lang niet altijd mooi! 's Avonds praat ze met vader over Nelleke. En ze vertelt hem, wat juf zei.

„Wel, wees daar dan blij om. Je zal zien: als Nelleke eenmaal op de groote school gaat, heb je niks geen moeite meer met haar. En als ze een droomstertje was, zooals jij schijnt te willen, zou de last dan pas beginnen."

„Misschien, ja", zegt moeder.

„Ook voor het kind-zelf", vult vader nog aan.

En moeder zegt weer: „misschien ja".

Maar als vader zich opnieuw verdiept in zijn vaklectuur, en zijzelve doorbreit aan een jurkje voor Nelleke, herhaalt ze in zichzelf nog eens, doch nu zeer twijfelend: „misschien".

Want ze kan de gedachte niet van zich af zetten, dat Nellekes zin voor de nuchtere werkelijkheid de sterke reus is, die de poorten van het sprookjes-paradijs voor haar toegesloten houdt.